

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΑΘΗΝΑ

Πέμπτη 30 Οκτωβρίου, 6:30 μμ, Πολυτεχνείο Πατησίων (κτ. Γκίνη)

1934 - 2014: 80 χρόνια Ο.Κ.Δ.Ε.

Συνεχίζουμε, στον Δρόμο των Επαναστατών Μαρξιστών

- για το Επαναστατικό Κόμμα και την 4η Διεθνή
- για τη Νίκη της Σοσιαλιστικής Επανάστασης

Ογδόντα χρόνια συμπληρώνονται φέτος από την θεμελίωση το 1934 του ρεύματος του επαναστατικού μαρξισμού / τροτσκισμού και της 4ης Διεθνούς στην Ελλάδα, με δύο σημαντικά ορόσημα:

- Την ίδρυση της Ο.Κ.Δ.Ε. (Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας).
- Την έκδοση του περίφημου βιβλίου **«Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;»** του Παντελή Πουλιόπουλου, της μεγαλύτερης φυσιογνωμίας του επαναστατικού μαρξισμού στη χώρα μας.

Οι ρίζες του ελληνικού τροτσκισμού

Από την ίδρυσή του (1918), το ΚΚΕ βρισκόταν σε μόνιμη κρίση, καθώς οι αποφάσεις της Κομμουνιστικής Διεθνούς (Κομιντέρν) και ο Μπολσεβικισμός είχαν μεν υιοθετηθεί, αλλά δεν είχαν αφομοιωθεί. Υπήρχε έτσι πάντα μια δεξιά τάση, παρεκκλίσεις σοσιαλδημοκρατικές και ρεφορμιστικές. Με ηγέτη τον Π. Πουλιόπουλο (πρώτος γραμματέας του ΚΚΕ), η επαναστατική μαρξιστική τάση στο εσωτερικό του ΚΚΕ παλεύει για τον σωστό προσανατολισμό του, την ανάλυση του ελληνικού καπιταλισμού, τη μαρξιστική εκπαίδευση των αγωνιστών, τη μαζική επέμβαση στην ταξική πάλη.

Αυτή η προσπάθεια δεν θα ολοκληρωθεί, καθώς πέφτει πάνω στο ΚΚΕ η ταφόπλακα του σταλινισμού. Οι επαναστάτες μαρξιστές διαγράφονται γραφειοκρατικά. Συγκροτούνται αρχικά ως Αριστερή Αντιπολίτευση (προσπαθώντας να συνδεθούν με τη Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση), γύρω απ' το σημαντικό περιοδικό «Σπάρτακος».

Θεμέλιο της επαναστατικής στρατηγικής

Το βιβλίο του Π. Πουλιόπουλου (και σειρά άρθρων, μελετών κ.λπ.) ήταν η καλύτερη

προπολεμική μαρξιστική ανάλυση του ελληνικού καπιταλισμού, με μεγάλη επικαιρότητα ακόμα και σήμερα και από τα σημαντικότερα έργα στην ιστορία της μαρξιστικής σκέψης. Μ' αυτό το κορυφαίο ντοκουμέντο, μπήκαν οι επιστημονικές βάσεις της επαναστατικής στρατηγικής στην Ελλάδα, αποδεικνύοντας:

- Την κυριαρχία των καπιταλιστικών σχέσεων, την οργανική ένταξη του ελληνικού καπιταλισμού στον διεθνή καταμερισμό εργασίας.
- Την αντιδραστική στροφή της ελληνικής μπουρζουαζίας, μαζί και της «φιλελεύθερης», στα πλαίσια της κρίσης και παρακμής του παγκόσμιου καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού (δικτατορίες, φασισμός).
- Τον ηγετικό ρόλο του νεαρού ελληνικού προλεταριάτου, που ήταν συγκεντρωμένο στις πόλεις, εκδήλωνε έντονη μαχητικότητα και δυναμισμό.
- Την αναγκαιότητα της τακτικής του Ενιαίου Μετώπου, της στρατηγικής της Διαρκούς Επανάστασης / μεταβατικής πορείας προς τον σοσιαλισμό, της Σοσιαλιστικής Επανάστασης.

Αυτή η απάντηση ορθώθηκε απέναντι στις απατεωνιές των σταλινικών του ΚΚΕ, που ο εκφυλισμός του επικυρώθηκε στη διαβόητη 6η Ολομέλεια του 1934. Εκεί κυριάρχησαν οριστικά οι αντιμαρξιστικές αυθαιρεσίες για «φεουδαρχικά υπολείμματα» της ελληνικής οικονομίας, που οι σταλινικοί «εξέταζαν» εθνικά απομονωμένη, εκβιάζοντας το «συμπέρασμα» ότι λείπει το «εθνικό μίνιμουμ προϋποθέσεων για τον σοσιαλισμό». Μ' αυτές τις σοσιαλδημοκρατικές/μενσεβίκικες ψευτοθεωρίες, το ΚΚΕ πέταξε στα σκουπίδια τον μαρξισμό, τον λενινισμό και την σοσιαλιστική επανάσταση, φέρνοντας τα εκτρώματα της «θεωρίας των σταδίων» και της «ολοκλήρωσης της αστικοδημοκρατικής επανάστασης», προετοιμάζοντας τη διάλυση της κομμουνιστικής πρωτοπορίας και ανεξαρτησίας του προλεταριάτου, ανοίγοντας τον δρόμο σε ιστορικές προδοσίες και αιματηρές ήττες, που -αλίμονο!- δεν θ' αργούσαν.

Ιδρύοντας την Ο.Κ.Δ.Ε., οι τροτσκιστές συγκροτούνται σε ανεξάρτητο ρεύμα (αργότερα τμήμα της 4ης Διεθνούς), αφού η ιστορία «έβαλε σταυρό στο ΚΚΕ ως επαναστατικό κόμμα». Θα έχουν έκτοτε σταθερή παρουσία και επέμβαση (βρισκόμενοι σε διάφορες οργανωτικές καταστάσεις, αλλά διατηρώντας τη συνέχειά τους) στο εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα.

Ενάντια στα «Λαϊκά Μέτωπα» και τη μεταξική δικτατορία

Μάης 1936: ξεσπά η εξέγερση του προλεταριάτου της Θεσσαλονίκης. Το ΚΚΕ την προδίδει,

στο όνομα των «Λαϊκών Μετώπων» (αποφασισμένα απ' την πλήρως σταλινοποιημένη Κομιντέρν), του επαίσχυντου Συμφώνου Σκλάβαινα-Σοφούλη που είχε υπογράψει με τους «φιλελεύθερους» αστούς, που είχαν ήδη συνθηκολογήσει μπροστά στην επερχόμενη δικτατορία. Η ήττα της εξέγερσης ανοίξε τον δρόμο στον Μεταξά.

Οι τροτσκιστές συμβάλλουν σημαντικά στην εξέγερση, αντιπαλεύοντας έμπρακτα τους σταλινικούς, ώστε ν' αναπτυχθεί μια προεπαναστατική κατάσταση. 2 τροτσκιστές (ένας απ' την Ο.Κ.Δ.Ε.) ήταν μέλη της 40μελούς Κεντρικής Απεργιακής Επιτροπής, 10 ήταν μέλη κλαδικών απεργιακών επιτροπών (έξι απ' την Ο.Κ.Δ.Ε.).

Στη δικτατορία, οι περισσότεροι τροτσκιστές συλλαμβάνονται. Στις φυλακές και εξορίες αντιμετωπίζουν συκοφαντίες και τραμπουκισμούς απ' τους σταλινικούς, παραμένουν όμως ακλόνητοι. Στις παράνομες συζητήσεις τους, που διασώζονται στα **Τετράδια της Ακροναυπλίας**, ανέλυσαν τη δικτατορία, προετοίμασαν βασικές θέσεις για την επαναστατική/διεθνιστική αντιμετώπιση του επερχόμενου πολέμου, για την υπεράσπιση της ΕΣΣΔ. Το 1941, η σταλινική ηγεσία των φυλακισμένων ακροναυπλιωτών απορρίπτει την πρόταση των τροτσκιστών για κοινή απόδραση, ουσιαστικά παραδίδοντάς τους (μαζί με εκατοντάδες άλλους) στις κατοχικές αρχές, ενώ η ίδια φροντίζει να διαφύγει!

Κατοχή - Αντίσταση - Εμφύλιος

Στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, η σταλινική γραφειοκρατία, αρχικά με τη «συμμαχία» Χίτλερ-Στάλιν, αργότερα με πρόσχημα τον «αντιφασισμό», τη «δημοκρατία» και τη «σωτηρία της ΕΣΣΔ», υποτάσσει το εργατικό κίνημα στους «δημοκράτες συμμάχους» ιμπεριαλιστές. Στην Ελλάδα, αυτή η προδοτική πολιτική εφαρμόστηκε με το πρόγραμμα του ΕΑΜ/ΚΚΕ, που εγκλώβισε την Αντίσταση (στην πραγματικότητα, την Ελληνική Επανάσταση) στον λεγόμενο «εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα», φέρνοντας βαριές προδοσίες και ήττες: συμφωνίες Λιβάνου και Καζέρτας, Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, Δεκεμβριανά, παράδοση όπλων στη Βάρκιζα, ήττα στον Εμφύλιο (όπου το ΚΚΕ εφάρμοσε αλλοπρόσαλλους τυχοδιωκτισμούς). Οι εργατοαγροτικές μάζες ηττήθηκαν, παρά τον ηρωισμό και τις θυσίες τους, όχι από κάποια «λάθη», «συγκυρίες» ή «προσώπα», αλλά εξαιτίας της άρνησης της σοσιαλιστικής επανάστασης απ' το ΚΚΕ ήδη απ' το 1934.

Μέσα σε αφάνταστες δυσκολίες (παρανομία και φυσική εξόντωση από φασίστες, αστούς, σταλινικούς), οι τροτσκιστές υπερασπίζονται αταλάντευτα τον Διεθνισμό και τη Σοσιαλιστική Επανάσταση. Διακηρύσσουν την υπεράσπιση της ΕΣΣΔ, χαρακτηρίζοντας τον πόλεμο «ληστρικό, ιμπεριαλιστικό», παλεύοντας για μια σοσιαλιστική διέξοδο.

Προειδοποιούν ότι οι βρετανοί ιμπεριαλιστές δεν έρχονται ως «ελευθερωτές». Στο σύντομο διάστημα απ' την «Απελευθέρωση» μέχρι τον Εμφύλιο, εργάζονται για την ανασυγκρότηση του εργατικού/συνδικαλιστικού κινήματος.

Η συνδυασμένη καταστολή (φασίστες, αστοί, σταλινικοί) αδυνάτισε το ρεύμα μας, που δεν απέφυγε κάποια λάθη. Όμως οι βασικές του αναλύσεις επιβεβαιώθηκαν, αν και αντικειμενικά ήταν αδύνατο να υπερφαλαγγιστεί η αίγλη του ΚΚΕ και κυρίως της ΕΣΣΔ, που βάραινε συντριπτικά στα μάτια των μαζών.

Γι' αυτή την πάλη τους, οι τροτσκιστές πληρώνουν βαρύ φόρο αίματος με εκατοντάδες θύματα (εκτελέσεις, φυλακίσεις, εξορίες). Εκατοντάδες (μαζί και άλλοι επαναστάτες) δολοφονούνται απ' τους σταλινικούς, στα Δεκεμβριανά ή όταν προσπαθούν να παλέψουν μέσα απ' το ΕΑΜ/ΕΛΑΣ (π.χ. οι αρχαιομαρξιστές του Αγρινίου σφαγιάζονται απ' τους σταλινικούς). Ήταν ένας πραγματικός αποδεκατισμός της επαναστατικής πρωτοπορίας. **Αιώνια μνήμη και τιμή** στους συντρόφους και τις συντρόφισσές μας, που με τη θυσία τους έδωσαν το κόκκινο νήμα, κράτησαν ψηλά το λάβαρο του Διεθνισμού, της Επανάστασης, του Σοσιαλισμού!

Το 1946, οι τροτσκιστές ενοποιούνται στο **ΚΔΚΕ** (Κομμουνιστικό Διεθνιστικό Κόμμα Ελλάδας, ελληνικό τμήμα της 4ης Διεθνούς), με όργανο την **Εργατική Πάλη**. Η επιβεβαίωση των βασικών θέσεών τους υποχρεώνει το ΚΚΕ να προκαλέσει το ισχνό ΚΔΚΕ σε ανοιχτές συζητήσεις. Με τον Εμφύλιο και την ήττα, πολλοί τροτσκιστές βρίσκονται κι αυτοί στις εξορίες και στα Μακρονήσια.

Στα μετεμφυλιακά «πέτρινα χρόνια»

Μετεμφυλιακά, ο εκφυλισμός του ΚΚΕ βάθυνε (αντιμαρξιστικές θεωρίες για «κρατικομονοπωλιακό καπιταλισμό», συμμαχίες με τους «προοδευτικούς» αστούς, «εθνική δημοκρατική αλλαγή»). Σταδιακά εμφανίζονται νέες γενιές αγωνιστών, που αμφισβητούν τον σταλινισμό και τη ρεφορμιστική ηττοπάθεια.

Το ΚΔΚΕ (παράνομο όπως όλες οι κομμουνιστικές οργανώσεις) είναι ουσιαστικά το μόνο επαναστατικό μαρξιστικό ρεύμα, που παλεύει για τον Σοσιαλισμό. Εργάζεται για την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος (Κίνημα Ελεύθερου Συνδικαλισμού, Δημοκρατικό Συνδικαλιστικό Κίνημα), με δράση σε οικοδόμους (η τροτσκιστική παράταξη είχε 3 στις 9 έδρες στους μπετατζήδες), λιθογράφους (είχαν την ηγεσία), ομοσπονδίες τύπου και ξύλου, λογιστές, τσαγκαράδες, βιβλιοδέτες, λινοτύπες, μηχανουργούς κ.α.

Απ' το 1959, το ΚΔΚΕ εκδίδει το **Μαρξιστικό Δελτίο** (μοναδικό τότε επαναστατικό μαρξιστικό περιοδικό), που μαζί με την μηνιαία Εργατική Πάλη (έβγαινε πολυγραφημένη απ' το 1947) κυκλοφορούν παράνομα. Γύρω του συσπειρώνονται ομάδες εργατών, νέων, διανοούμενων, υπάρχει έντονη εκδοτική δραστηριότητα, διαδίδεται το πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς. Οι τροτσκιστές συνεισφέρουν αποφασιστικά στην ανάλυση του μεταπολεμικού καπιταλισμού, την ανασυγκρότηση/ανασύνθεση του κινήματος, την υπεράσπιση των επαναστάσεων σε Αλγερία (αρκετοί πολέμησαν εθελοντές, με καθοδήγηση της 4ης Διεθνούς) και Κούβα, την ανάλυση της κρίσης του σταλινισμού και την υπεράσπιση των αντιγραφειοκρατικών επαναστάσεων, της αντιαποικιακής επανάστασης (Βιετνάμ κ.α.).

Το κίνημα ανακάμπτει. Το 1958, η ΕΔΑ παίρνει 24,4%. Εμφανίζονται ρεύματα της «άκρας αριστεράς». Οι τροτσκιστές (κύρια το ΚΔΚΕ, υπάρχουν κάποιες διασπάσεις) παίζουν ενεργό ρόλο στους αγώνες ενάντια στο μετεμφυλιακό καθεστώς (συγκρούσεις οικοδόμων με την αστυνομία στην Αθήνα το Δεκέμβρη του 1960, «115 Σωματεία», μαχητική εμφάνιση του φοιτητικού κινήματος κ.α.).

Ιουλιανά 1965: ΚΚΕ, ΕΔΑ, Νεολαία Λαμπράκη («πλατιά» ρεφορμιστική οργάνωση – κάποιοι τροτσκιστές δούλευαν «υπόγεια» σ' αυτές, άλλοι πιο αυτόνομα) πασχίζουν να εκτονώσουν το μαζικό κίνημα, αφήνοντάς το «ουρά» της Ένωσης Κέντρου του Γεωργίου Παπανδρέου (σφαγέα των Δεκεμβριανών), αποφεύγοντας να χτυπηθούν με τη λαομίσητη Μοναρχία και το κράτος της Δεξιάς. Στα Ιουλιανά, οι τροτσκιστές παίζουν σημαντικότατο ρόλο, με συνθήματα «Κάτω η Μοναρχία!», «Γενική Πολιτική Απεργία» κ.α. – αυτά η ΕΔΑ/ΚΚΕ χαρακτήριζε «τυχοδιωκτικά», γιατί... τρόμαζαν τους αστούς «κεντρώους» συμμάχους! Αφοπλίζοντας το κίνημα, ΚΚΕ/ΕΔΑ έμεναν εγκληματικά τυφλοί μπροστά στην επερχόμενη δικτατορία, που επιβλήθηκε ανεμπόδιστα στις 21 Απριλίου 1967

Αντιδικτατορική πάλη - Πολυτεχνείο 1973

Στη δικτατορία, οι ρεφορμιστές του ΚΚΕ και ΚΚΕ εσ. (το ΚΚΕ διασπάστηκε το 1968) επιζητούσαν τη λεγόμενη «αντιδικτατορική ενότητα» με τον αστικό κόσμο, παζαρεύοντας/ελπίζοντας στα ψίχουλα μιας ελεγχόμενης «φιλελευθεροποίηση» απ' τη χούντα, που θα τους έμπαζε στο πολιτικό παιχνίδι. Η άκρα αριστερά πάλεψε ενάντια σ' αυτή τη χυδαία ηττοπάθεια, πιάνοντας τον σφυγμό του διεθνούς επαναστατικού κύματος 1965-75, επιδιώκοντας την ανατροπή της χούντας μέσα απ' την ανάπτυξη μαζικών αγώνων. Είχε πλέον εμφανιστεί μια πλατιά πρωτοπορία, που αμφισβητούσε έμπρακτα τους ρεφορμιστές.

Οι τροτσκιστές βρίσκονται στις πρώτες γραμμές του αγώνα ενάντια στη χούντα, στον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό που την γέννησαν. Πολλοί συλλαμβάνονται, φυλακίζονται, εξορίζονται, βασανίζονται σκληρά. Στις φυλακές βιώνουν την αθλιότητα της «διπλής απομόνωσης» απ' τους χουντικούς δεσμοφύλακες και τους σταλινικούς/ρεφορμιστές.

Νοέμβρης 1973, εξέγερση του Πολυτεχνείου. Οι τροτσκιστές παίζουν μεγάλο ρόλο μέσω της **Εργατικής Συνέλευσης** (το «κέντρο» της εξέγερσης), συμβάλλοντας καθοριστικά στην ηγεμονία της ριζοσπαστικής γραμμής της σύγκρουσης με τη χούντα, ενώ τα δύο ΚΚΕ αρχικά κατήγγειλαν την κατάληψη (300 προβοκάτορες κ.α.), κάνοντας το παν για να περιορίσουν την εξέγερση σε «φοιτητικά» και «δημοκρατικά» πλαίσια. Η Εργατική Συνέλευση λειτουργούσε με τις αρχές της εργατικής δημοκρατίας, έριξε το σύνθημα της Γενικής Απεργίας ενάντια στη χούντα, βοήθησε στη δημιουργία επιτροπών (για το κατέβασμα του κόσμου σε απεργία και στο Πολυτεχνείο κ.α.).

40 χρόνια πάλης στη Μεταπολίτευση

Φέτος συμπληρώνονται και 40 χρόνια απ' την επανέναρχη της δράσης της Ο.Κ.Δ.Ε. το 1974, ως συνέχεια και ανασυγκρότηση του ΚΔΚΕ. Η Εργατική Πάλη ήταν η πρώτη αριστερή εφημερίδα που επανακυκλοφόρησε με την πτώση της χούντας και είναι μέχρι σήμερα όργανο της Ο.Κ.Δ.Ε.

Απ' τα μέσα της δεκαετίας του '80, το ρεύμα της 4ης Διεθνούς στην Ελλάδα δέχτηκε ισχυρά πλήγματα. Η Ο.Κ.Δ.Ε. αποκλείστηκε γραφειοκρατικά και αυθαίρετα απ' την 4η Διεθνή, με ευθύνη της ηγεσίας της τελευταίας, που δυστυχώς από τότε άρχιζε μια εκφυλιστική πορεία (σήμερα έχει ολοκληρωθεί, με καταστροφικά αποτελέσματα διεθνώς). Ποτέ όμως, αν και κάτω από αντίξοες συνθήκες, η Ο.Κ.Δ.Ε. δεν υπέστειλε τη σημαία του Διεθνισμού, δεν σταμάτησε μέχρι σήμερα να παλεύει ως συνέχεια της 4ης Διεθνούς στην Ελλάδα, για την επαναστατική αναγέννησή της.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. συνέβαλλε σημαντικά, με τις αναλύσεις/επεξεργασίες της, τη διάδοση των αποφάσεων και προγραμματικών κατακτήσεων της 4ης Διεθνούς, με πλήθος εκδόσεων, στην **ανάδειξη και κατανόηση κρίσιμων θεμάτων**, όπως π.χ.:

- Το μακρύ κύμα κάμψης της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας απ' τα μέσα της δεκαετίας του '70. Η σημερινή καπιταλιστική κρίση. Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού και η σταδιακή εξέλιξή της στη σημερινή χρεοκοπία/κατάρρευση. Η Ο.Κ.Δ.Ε. συνέβαλλε έτσι έγκαιρα και καθοριστικά στην προετοιμασία των εργαζομένων και της νεολαίας για την

επερχόμενη θύελλα.

- Την υπεράσπιση και ανάδειξη «για ποιον σοσιαλισμό παλεύουμε», ιδιαίτερα μετά τις τραυματικές εμπειρίες του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι η πρώτη οργάνωση (και ακόμα μέχρι σήμερα σχεδόν η μόνη) που πήρε καθαρή θέση υπέρ της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας, μια μεγάλη προγραμματική κατάκτηση του ρεύματος της 4ης Διεθνούς, αναπόσπαστο κομμάτι της πάλης για την αποκατάσταση της αίγλης του Σοσιαλισμού στην εργατική τάξη και τη νεολαία.

- Την καλλιέργεια συντροφικών σχέσεων στο εσωτερικό του κινήματος (όπου μέχρι τότε κυριαρχούσαν πολλοί στρεβλοί ανταγωνισμοί), μιας κουλτούρας διαλόγου και ενωτικής δράσης, βασισμένης στις αρχές του Ενιαίου Μετώπου και της Σοσιαλιστικής/Εργατικής Δημοκρατίας. Η Ο.Κ.Δ.Ε. θα είναι στη Μεταπολίτευση απ' τις πρωτοπόρες δυνάμεις που θα επιμείνουν και τελικά θα επιβάλλουν αυτή τη νοοτροπία.

Αυτή η εργασία της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι ένα σημαντικό κεφάλαιο στην πάλη ενάντια σε κάθε λογής αντιμαρξιστικές απόψεις/πρακτικές, είτε του παραδοσιακού ρεφορμισμού είτε μέσα απ' τη σύγχυση της «άκρας αριστεράς» ή την ανεπάρκεια των αναρχικών.

Εκτός απ' την ιδεολογική και προγραμματική προσφορά, η Ο.Κ.Δ.Ε. **αποτύπωσε το στίγμα της** συμμετέχοντας στους αγώνες, επεμβαίνοντας στο κίνημα, έχοντας ενεργό ρόλο σε κορυφαίες στιγμές του - και σταθερό σημείο αναφοράς την ανάπτυξη της αυτοοργάνωσης και ριζοσπαστικοποίησης των μαζών, σεβόμενη πάντα τους ρυθμούς εξέλιξής τους.

Ενδεικτικά αναφέρουμε:

- Τους ριζοσπαστικούς αγώνες και το εργοστασιακό κίνημα της πρώτης περιόδου της Μεταπολίτευσης. Τις μαχητικές συγκρούσεις, με επικεφαλής τους οικοδόμους, της 25ης Μάη 1976, όπου ο ρόλος των επαναστατών προκάλεσε λυσσασμένες λασπολογίες («αριστεροχουτικοί» κ.α.) απ' τα δύο ΚΚΕ. Την υπεράσπιση των ακροαριστερών αγωνιστών και οργανώσεων απ' τις κατηγορίες για «ηθική αυτουργία», ενάντια στην ένοχη σιωπή των ρεφορμιστών.

- Τους αγώνες του φοιτητικού και νεολαιίστικου κινήματος (καταλήψεις 1979, 1987, 1990-91, 2006-07 κ.α.).

- Τους εργατικούς αγώνες ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό. Η Ο.Κ.Δ.Ε. πρωτοστατεί στην κατάληψη του Υπουργείου Β. Ελλάδας (1990) και στο σπάσιμο της απαγόρευσης της πορείας

στη ΔΕΘ (1993).

- Όλους τους αγώνες απ' τα μέσα της δεκαετίας του '90 μέχρι τις μέρες μας - π.χ. συγκρούσεις ενάντια στο «διαγωνισμό της ντροπής» (1998), πλήθος εργατικών αγώνων και δημιουργία νέων σωματείων, αντιπαγκοσμιοποιητικό και αντιπολεμικό κίνημα (ενεργή συμμετοχή της Ο.Κ.Δ.Ε. στο κίνημα του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ), Δεκέμβρης 2008, αγώνας των 300 μεταναστών κ.λπ. Και βέβαια στον «παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο» 2010-12, με αποκορύφωμα την δράση της Ο.Κ.Δ.Ε στο κίνημα των «αγανακτισμένων» και στα «Ιουλιανά» (Μάης-Ιούνης 2011), στις συγκρούσεις της 12ης Φλεβάρη 2012, στην υπεράσπιση των μετέπειτα αγώνων (ΕΡΤ, καθαρίστριες, εκπαιδευτικοί κ.α.).

Σήμερα, η Ο.Κ.Δ.Ε. συνεχίζει τον αγώνα. Με όλες μας τις δυνάμεις, προσπαθούμε να τιμήσουμε την πλούσια κληρονομιά 80 χρόνων πάλης των ελλήνων επαναστατών μαρξιστών/τροτσκιστών. Συγκεντρώνουμε νέες δυνάμεις, εργάτες, άνεργους, νέους, αγωνιστές. Όπου ζούμε, δουλεύουμε και σπουδάζουμε, παντού όπου μπορούμε, μπολιάζουμε με την προπαγάνδα και δράση μας την επαναστατική πολιτική μέσα στους αγώνες. Στους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και αγωνιστές, η Ο.Κ.Δ.Ε. μιλάει **την γλώσσα της αλήθειας, όπως έκανε πάντα**. Η ανατροπή της σημερινής άθλιας κατάστασης, οι εξεγέρσεις και επαναστάσεις που χρειαζόμαστε για να νικήσουμε τα Μνημόνια, την κρίση του σάπιου καπιταλισμού, το ζόφο που επιβάλλουν η Ευρωπαϊκή Ένωση, οι ιμπεριαλιστές και οι μηχανισμοί τους, για να τσακίσουμε τον φασισμό και τον πόλεμο που σήμερα απειλεί με ολοκληρωτική καταστροφή την ανθρωπότητα (Ουκρανία, Μ. Ανατολή κ.α.), για να επιβάλλουμε μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων και ένα Πρόγραμμα Σωτηρίας - όλα αυτά απαιτούν οργάνωση και σχέδιο. Και αν δεν υπάρχουν συμβόλαια με τη νίκη, παρά μόνο με τον αγώνα, οι ιστορικές βάσεις, το πρόγραμμα, η πολιτική και πρακτική της Ο.Κ.Δ.Ε. έχουν μέσα τους όλες τις **κρίσιμες προϋποθέσεις για τη νίκη**. Προχωράμε μπροστά, για την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος και την αναγέννηση της 4ης Διεθνούς, εργαλείων νίκης της πάλης των μαζών, της Επανάστασης και του Σοσιαλισμού.

ΟΡΓΑΝΩΘΕΙΤΕ - ΠΑΛΕΨΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

Πρόγραμμα εκδηλώσεων: <http://www.okde.gr/archives/3094>

Υλικά της καμπάνιας (αφίσα, 4σέλιδο): <http://www.okde.gr/archives/3065>

ergatikipali@okde.gr